

MODLITBA NA ZASVÄTENIE DIEŤAŤA PRIJÍMAJÚCEHO MENO NA ÔSMY DEŇ PO NARODENÍ (Liturgicko-historický pohľad na modlitbu pečatenia a pomenovania čítanú na ôsmy deň po narodení dieťaťa)

Štefan ŠAK

Pravoslávna bohoslovecká fakulta, Prešovská univerzita v Prešove, Prešov,
Slovenská republika

ÚVOD

História spásy je stále aktuálna a my sme na nej účastní, preto vždy, keď sa dieťa zveruje Christovi a Jeho kráľovstvu, obrad pomenovania sa končí troparom sviatku Stretnutia Pána. Prinášame dieťa Bohu tak, ako bol Isus ako dieťa prinesený Bohu. Isus sa stal dieťaťom, aby sa deti mohli stať deťmi Božími a vošli do nevysloviteľnej radosti Božieho života a Božieho kráľovstva, aby sa každé dieťa mohlo stať jedinečným objektom jedinečnej lásky. [10]

V dnešnom svete mnohí ľudia, ktorí sa hlásia k Cirkvi, z dôvodu neznalosti a nedostatku informácií stotožňujú dávanie mena so svätou tajinou krstu. Ale nájdú sa aj takí kresťania, ktorí veria, že dieťa sa krstí len preto, aby dostalo meno, zatiaľ čo vo svätom krste ide o úplne iné veci. Pomenovanie dieťaťa na ôsmy deň po jeho narodení nám tak trochu pripomína obrad zapisovania mena⁴⁰ v prvej Cirkvi, teda obrad v čase „*klasického katechumenátu*“, [9] pri ktorom boli katechumeni zaraďovaní do skupiny osvietených, o ktorej si podrobnejšie povieme trochu neskôr. Táto prvotná prax prvej Cirkvi dostala neskôr podobu obradu pod názvom: „Modlitba na pečatenie dieťaťa prijímajúceho meno na ôsmy deň po jeho narodení“⁴¹. V snahe napodobniť židovskú prax, ako aj ôsmy deň obriezky a dávania mena Pánovi Isusovi Christovi⁴² dávali kresťania meno dieťaťu pri špeciálnom obrade na ôsmy deň po jeho narodení⁴³.

⁴⁰ Mená kandidátov na krst boli zapisované do špeciálnych katalógov. [1] [5]

⁴¹ „Εὐχὴ εἰς τὸ κατασφραγίσαι παιδίον, λαμβάνον ὄνομα τῇ ὁγδόῃ ἡμέρᾳ ἀπὸ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ“. [8]

⁴² „...a dal Mu meno Isus“ [Mt 1, 25]. „Keď prišiel ôsmy deň a dieťaťko bolo treba obrezať, dali Mu meno Isus“ [Lk 2, 21].

⁴³ „Na ôsmy deň dieťa prijíma meno, presne tak ako Spasiteľ...“ [11] [12]

Počas obradu pečatenia a pomenovania, ktorý sa konal v pronaose⁴⁴, bol katechumen pečatený znakom kríža na čelo, ústa a hrud', aby tak krížom jednorodeného Božieho Syna bolo označené srdce katechumena a rovnako tak aj jeho myseľ. Takto v modlitbe „Pane, Bože náš, ...“ od kandidáta, ktorý sa rozhodol prijať svätý krst, vstúpiť do Cirkvi a žiť kresťansky, sa požaduje, aby bolo neustále vidieť, že nikdy vo svojom živote nezaprel Christovo meno ani kresťanskú vieru⁴⁵, a aby bol vo vhodnom čase spôsobilý a dôstojný zúčastniť sa na svätých Christových tajinách, teda mysteriách.

V súčasnosti, keď hore uvedené obrady a modlitby upadli zo strany kresťanov do zabudnutia, meno dáva krstný rodič, ktoré kňaz zverejňuje pred samotným krstom, teda v samotnej príprave na svätý krst.

Samotný význam pomenovania je pre kresťana nasledovný:

a/ Je to znak jeho osobnosti, osobnosti v Christovi, pretože v momente, kedy sa privádza do chrámu, v minulosti dospelý človek a dnes nemluvňa, sa predstavuje ako dieťa, ktoré je privádzané ku Christovi. [11] V modlitbe pečatenia a pomenovania na ôsmy deň vyprosujeme, aby tvár krstenca bola označená a aby svietila svetlom Isusa Christa, nakoľko sa už stáva Christovým vojakom a atlétom zbožnosti.

b/ Je to obraz a zároveň príklad zanechania márnosti tohto sveta zo strany kandidáta na prijatie krstu a znak znovuzrodenia katechumena⁴⁶ v Christovi, ktorý sa takto stáva kompletným človekom, kresťanom vo svätom krste, v kúpeli znovuzrodenia, ktorý je skutočnou a pravdivou obriezku.

c/ Je spájaný s eschatologickým pohľadom Cirkvi, vzkriesením a nádejou na večný život. Na ôsmy deň prijímame meno, pretože ôsmy deň je považovaný za začiatok iného sveta a obnovy, je to znak, „symbol vzkriesenia a budúceho života“ [11].

To znamená, že meno charakterizuje kresťana. Je to znak jeho totožnosti a zároveň aj slobody. Dáva mu život, nádej, ako aj možnosť spojiť sa a byť preniknutý pravoslávnu vieroukou, charakterom a cirkevným životom priamo zvnútra samotného sviatku jeho mena. A práve aj z toho dôvodu mená by mali byť kresťanské [7].

⁴⁴ Pronaos „πρόναος“ je grécke slovo, ktorým je pomenovaná vstupná časť chrámu, teda pritvor pre ktorý sa používa ešte iné grécke slovo „νάθηξ“. [2] [7]

⁴⁵ „ἐκ τοῦ καὶ μέχρι θανάτου ἀνεξαργήτους ἡμᾶς γίνεσθαι τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ φαίνεται.“ [3] [6] Totiž aj Hospodinova bázeň, ktorá je čistá, podľa slov žalmistu Dávida, zostáva naveky [Ž 18, 10].

⁴⁶ Krst je skutočným "novým narodením" a meno, ktoré prijímame v krste, otvára nové možnosti dialógu a rozvoju celej osoby. [9]

Aj napriek veľmi živým opisom dávania mena, ktoré sa nám zachovali v Etérii [4], alebo u Dionýza Areopagitu faktom je, že podľa laického chápania dávanie mena a krst sú skoro jedno a to isté, teda jedno je synonymom druhého. Preto aj „krst“ sa mnohokrát chápe ako „dávanie mena“, čo vidíme aj pri slovnom termíne „krstné meno“. Výsledkom tohto chápania sú veľakrát rodinné nezhody a rôzne pokusy o opätovné pokrstenie z dôvodu, že rodičia nesúhlasili s menom, ktoré dali svojim deťom. Veľakrát sa stretávame v niektorých miestnych cirkvách s prípadmi, kedy dochádza k oddialeniu krstu z dôvodu výberu mena a to takého, aby s ním súhlasili všetci z rodiny. To, že dochádza k spájaniu obradu dávania mena s krstom, je samozrejme nesprávne, a preto je potrebné tento fakt spomenúť a poukázať na neho. Keď je v ktorejkoľvek modlitbe obradu svätej tajiny krstu vsúvané meno krsteného, dokonca aj vo fráze: „Врецаетца рабъ бжїѣ, ѿмѣхъ,...“ (krstí sa služobník Boží (alebo služobníčka Božia) meno) nekoná sa to preto, aby sme krstenému dali meno, ale aby slová obradu boli špecifikované na konkrétnu osobu, ktorá prijíma svätú tajinu, a meno, ktoré už je Cirkvi známe pred samotným krstom. Teda, deje sa tu presne to, čo aj pri zásnubách: „Вѣрѹетца рабъ бжїѣ, ѿмѣхъ, рабѣ бжїѣѣ, ѿмѣхъ,...“, (Zasnubuje sa služobník Boží služobníčke Božej meno...) a vo svätej tajine manželstva: „Вѣнчаетца рабъ бжїѣ, ѿмѣхъ рабѣ бжїѣѣ, ѿмѣхъ,...“, (Sobáša sa služobník Boží meno so služobníčkou Božou meno...), alebo vo svätej tajine Eucharistie: „Прицаетца рабъ бжїѣ дїаконъ, ѿмѣхъ,...“, (Prijíma služobník Boží meno...), alebo ako aj v iných modlitbách a obradoch našej Cirkvi.

Z toho istého dôvodu je vsúvané meno katechumena do modlitby „во ѿже сотворѣти ѿглашеннаго.“, podobne v modlitbe: „Ѿ имени твоемъ, гдѣ бже истинны,... возлагаю рѹкъ мою на раба твоего, ѿмѣхъ,“, ktorá predchádza exorcizmy, a taktiež aj v modlitbe: „Вѣко гдѣ бже нашъ, призовѣ раба твоего, ѿмѣхъ, ко сїѡмѹ твоемѹ просвѣщенїю“, ktorá je čítaná na konci exorcizmov, zriekania sa diabla, zjednocovania sa s Christom a vyznania viery: „Вѣрѹю во єдиннаго вѣа ѿца вседержителя, творца нѣѹ и земли,...“. Teda, spájanie dávania mena s týmito modlitbami nie je správne.

Keď pozorne vnímame obrad uvedenia dieťaťa do Cirkvi v štyridsiaty deň po jeho narodení, opäť i tu je podmienkou to, že dieťa už má meno: „Воцерковлетца рабъ бжїѣ, ѿмѣхъ, [или: раба бжїѣ, ѿмѣхъ,]“.

V súlade s cirkevnou tradíciou, dieťaťu sa dáva meno v ôsmy deň po jeho narodení. V našich Trebníkoch /euchologiónoch/ existuje, ako to veľmi dobre vieme, osobitná modlitba „во ѿже назнѣменати ѿтроча, прїемающе ѿмѣ во ѿемный день рождѣнїѣ твоемѹ.“, ktorá už vo svojom názve poukazuje na jej hlavnú podstatu, ktorá spočíva v pečatení novorodeného dieťaťa znamením križa na najhlavnejšie časti tela (čelo, ústa, hrud'). Túto hlavnú podstatu modlitby, ktorá

začína slovami: „ГДН КЖЕ НАШХ, ТЕРѢ МОЛНМЛА, Н ТЕРѢ ПРОСНМХ, ДА ЗНАМЕНАЕТСА СВѢТЪ ЛИЦА ТВОЕГѸ НА РАБѢ ТВОЕМЪ СЕМЪ, [НЛН: НА РАБѢ ТВОЕМЪ СЕМЪ,] ИМѢХЪ, Н ДА ЗНАМЕНАЕТСА КРѢТЪ ѢДИНРОДНАГѸ СНА ТВОЕГѸ КЪ СЕРДЦѢ Н КЪ ПОМЫШЛЕНІИХЪ ѢГѸ“, vidíme v jej samotnom obsahu. Tu prosíme, aby bol „označený krížom Tvojho jednorodeného Syna vo svojom srdci i myšlienkach“, a ďalej, aby zostalo „neporušené na ňom Tvoje meno“, a aby bol „pripojený, v čase tomu príhodnom, k Tvojej svätej Cirkvi a dokonalým prostredníctvom najčestnejších tajin Tvojho Christa“. Zo slov modlitby ďalej vidíme, že toto prvotné uvedenie kandidáta na krst, spojené s modlitbou, bolo jeho prvým krokom, ktorým vstupoval do spoločenstva kresťanov prostredníctvom „úteku pred márnosťou tohto sveta“, čo je tiež zachytené v slovách modlitby [13].

Podľa príslušného poriadku, dieťa prináša do chrámu pôrodná baba, a to pred dvere chrámu (приноситса младенца ѿ бабы къ храмѸ, н спойтъ прѣдъ краткѣ храмѣ.), kde sa slúži malý obrad, ktorý obsahuje trojsvätú pieseň, tropar, modlitbu pečatenia dieťaťa a v niektorých rukopisoch sa nachádza ešte aj 5. žalm: „Глаголы моѧ кнѸшнѣ, гдн, раздѣлѣи звѣнїе моѧ.“ (Pane, naslúchaj mojim slovám a povšimni si môj vzdych!) a prepustenie veriacich /otpust/. Základnou súčasťou /zložkou/ tohto obradu je fúkanie v znamení kríža a pečatenie rukou kňaza na čelo, ústa a na prsia dieťaťa, ako aj modlitba, ktorá je veľmi stará a nachádza sa tiež aj vo veľmi starých rukopisoch. A to všetko sa deje vtedy, keď nekresťan príde a prejaví svoje definitívne rozhodnutie, že sa chce stať živým členom Cirkvi. Vtedy sa zapisuje jeho meno a tak už patrí do skupiny katechumenov⁴⁷. Preto aj modlitba sa zvlášť zmieňuje o svätom mene Christovom, ktorého v nadväznosti bude nositeľom a podľa neho bude pomenovaný kresťan (gr. χριστιανός). Potom, keď začal prevládať krst nemluvniat, prinesenie dieťaťa do chrámu sa konalo na ôsmy deň, kedy sa dávalo meno, podobne, ako sa to udialo aj s Christom [Lk 2, 21], s Jánom Krstiteľom [Lk 1, 59-63] a vôbec tak, ako to bežne robili Židia v čase Isusa Christa.

Táto prax bola zachovaná počas celej byzantskej doby. Svätý Simeon Tesalonický ešte v čase pred pádom Tesaloník do rúk Turkov (1429) sa zmieňuje o tom, že dávanie mena na ôsmy deň bolo zo strany veriaceho ľudu niečo, čo sa v tom čase bežne uplatňovalo v praxi: „Na ôsmy deň prinášajú dieťa kýmkoľvek pred Božiu tvár a pred dverami (chrámu), ako ešte neosvieteného svätým krstom, ho kňaz opäť pečatí znamením kríža na čelo, ústa a na prsia a

⁴⁷ Podľa 102. a 103. kánonu Hipolyta preskúmanie úprimnosti rozhodnutia kandidáta spočívalo v svedectve jeho príbuzných a známych, , dokonca aj susedov, v jeho správaní a doterajšom spôsobe života a bolo podmienkou pre zapísanie/mena kandidáta do špeciálneho katalógu katechumenov.

prostredníctvom svätej modlitby mu dáva meno, aké si prajú rodičia a s ním sa toto dieťa krstí. Tak sa to udialo aj s Pánom, ktorý prijal obriezku na ôsmy deň..., preto dieťa prijíma meno na ôsmy deň, podobne ako Spasiteľ, ktorý bol pomenovaný spasiteľným menom Isus. Po tom všetkom bude spečatený cez kňazskú modlitbu ako prinesený Pánovi, kňaz mu robí kríž na čele pre silu mysle, na ústach pre slová, na srdci pre silu života a je zapísaný do knihy večného života s tým, že je mu dané meno a je opäť prinesený k matke" [11]. Toto všetko teoreticky platí a treba, aby sa to uplatňovalo v praxi ešte aj dnes. Teda, na ôsmy deň je dieťa prinášané do chrámu a rovnako tak, ako aj Christos, i ono prijíma jeho meno a kňaz nad ním číta príslušnú modlitbu.

Môžeme však povedať, že je verejným tajomstvom, že tento obrad upadol takmer do úplného zabudnutia a používa sa len málokde. Dnes už nikto neprináša dieťa na ôsmy deň do chrámu, a v tento deň nedávajú dieťaťu meno. Prirodzene, táto modlitba by bola len umeleckým dielom, ak by išlo len o snahu oživenia tejto krásnej a starej praxe bez toho, aby sa uplatnil, zachoval a dal tomuto obradu jeho starý biblický a pôvodný obsah. A takto aj každé iné riešenie by bolo antikanonickým činom, ktorý nie je v zhode ani s literou, ani s duchom obradu dávania mena. Avšak, ak by sme mali byť reálni a vecní, treba priznať, že návrat k pôvodnej (prvotnej) praxi nebude možné uskutočniť v najbližšej budúcnosti. Naopak, nové podmienky života nás presviedčajú o opačnej tendencii. Preto návrat k správnej praxi, ako aj k správne chápaniu si vyžaduje určitú námahu, veľa systematickej práce, ako aj koordináciu jednotlivých činností, osobitnú výchovu duchovenstva a osobitnú katechizáciu veriaceho ľudu, teda veci, ktoré nie je možné uskutočniť dnes alebo zajtra a samozrejme obrad dávania mena nebude prvá vec, ktorou by sa Cirkev zapodievala v prípade, že by sa rozhodla vynaložiť snahu o zachovanie a obnovu pôvodného ducha Cirkvi. Avšak do toho času je potrebné nájsť menej antikanonické riešenie, ktoré bude možné uplatniť zo strany kňazov a za daných okolností. Treba tento obrad nanovo žiadať a uplatňovať ho tam, kde sa už prestal užívať.

Obrad dávania mena nie je možné pripojiť k modlitbe nad ženou, ktorá porodila, ktorá sa číta hneď po pôrode z toho dôvodu, že na obrade dávania mena je predpokladaná prítomnosť dieťaťa v chráme, zatiaľ čo modlitba nad ženou rodičkou je čítaná v dome. Tento obrad nemôže byť považovaný ani za ten, ktorý by sa vykonával počas prvej alebo poslednej modlitby na vytvorenie katechumena, alebo v samotnom krste z dôvodov, ktoré sme vyššie uviedli. To, čo by mohlo byť najmenej antikanonické, je, aby bol obrad dávania mena pripojený k obradu na 40. deň po narodení dieťaťa, samozrejme, ak dieťa do toho času ešte nebolo pokrstené, kedy je splnená prvá z podmienok - privedenie

dieťaťa do chrámu, a po druhé, sme oveľa bližšie k ôsmemu dňu po narodení dieťaťa. V niektorých novších rukopisoch [M.Lauras 189, Metochiu Pán. Tafu Konstantinopoleos 8, Atény 781, 851] sú tieto dva obrady uvádzané spolu. Takto počas slov: „*ⲉⲟⲩⲉⲣⲕⲟⲕⲁⲗⲉⲧⲁ ⲣⲁⲃⲱ ⲃⲗⲓⲏ, ⲏⲙⲓⲕⲱ, [ⲏⲕⲏ: ⲣⲁⲃⲱ ⲃⲗⲓⲏ, ⲏⲙⲓⲕⲱ,]*“, by kňaz mohol doplniť meno dieťaťa a nie niečo neurčité, čím by sa vyhol vysloveniu mena, ako sa to dnes v mnohých prípadoch deje. Avšak môže sa kľudne stať aj to, že toto riešenie, hoci je menej antikanonické, nesplní svoje poslanie z dôvodu, že rodičia nebudú mať vybrané meno dieťaťa. A tak nám zostáva už len jedno riešenie, ktoré je dnes v bežnom užívaní, že obrad dávania mena je pripojený k obradu krstu, teda presnejšie, zaradený pred modlitbu na vytvorenie katechumena. Takto sa síce nenaplní duch obradu, ale aspoň sčasti litera obradu dávania mena [3].

V modlitbe obradu dávania mena máme jednu prosbu, ktorá v cirkevnej slovančine znie nasledovne: „*ⲏ ⲁⲗⲗⲁⲃⲁ ⲓⲁⲏ ⲏⲉ ⲩⲣⲉⲕⲉⲏⲩⲗ ⲣⲉⲕⲃⲓⲧⲏ ⲏⲙⲉⲏⲏ ⲧⲃⲟⲉⲙⲩ ⲉⲧⲟⲙⲩ ⲏⲁ ⲏⲉⲙⲱ,...*“ Slovo „*ⲏⲉ ⲩⲣⲉⲕⲉⲏⲩⲗ*“ (gr. ἀνεξαρκίτον) pochádza z gréckeho slovesa ἐξαρκουμαῖ, a znamená niečo, čo nemôže nikto poprieť, alebo zavrhnúť, alebo odmietiť, ale stále a pevne stojí na tom, čo prijal a nepretržite to vyznáva. Táto modlitba je veľmi starého dátumu a bola čítaná hneď na začiatku nad človekom, ktorý bol predstavený kňazom v Cirkvi a ktorý oznámil svoju túžbu, že sa chce stať kresťanom. Vtedy sa zapisovalo jeho meno do knihy kandidátov na kresťanov, katechumenov a "pečatil sa", teda požehnával kňazom cez znamenie kríža na čelo, ústa a na hrud'. Presne o tom sa zmieňuje aj modlitba o znamení kríža a o túžbe človeka, aby „*ⲕⲟ ⲉⲗⲓⲉ ⲃⲗⲓⲁⲧⲏ ⲉⲗⲉⲧⲏ ⲙⲓⲣⲁ,...*“ ("utiekol z márnosti tohto sveta") a nasledoval "prikázania" Isusa Christa⁴⁸. V tejto modlitbe sa prosí, aby zostal pevný a stály v kresťanskom vyznaní a aby bol dôstojný „*ⲕⲟ ⲃⲣⲉⲙⲁ ⲃⲗⲓⲟⲡⲟⲧⲣⲉⲃⲏⲟ*“ - svätého krstu a aj svätého prijímania. Od tejto chvíle začal prichádzajúci nosiť čestné Christovo meno a volal sa kresťan-katechumen. Práve preto táto modlitba žiada, aby nebol odpadlíkom a tým, kto popiera Christovo meno, ale pevným a neochvejným, schopným pristúpiť ku krstu a po celý svoj život zostať verným veriacim kresťanom. Práve tento hlboký zmysel majú

⁴⁸ Toto uvedenie kandidáta na krst, ktoré sa konalo v čase, kedy ešte nedominoval krst detí, zjavne spočívalo v odchode z tohto sveta klamu a idolov a návrate ku Christovi, čím kandidát prejavil svoju túžbu zaradiť sa do skupiny katechumenov. Ak zoberieme do úvahy spisy, ako Cestopis Etérie, kánon Hipolyta, Dionýza Areopagitu a ich výpovede o uvedení kandidáta, sú zhodné s informáciami, ktoré nám poskytujú sýrske a egyptské pramene. Podľa nich kandidát na katechumena bol v prvom rade predstavený kňazovi a až potom bol privedený k biskupovi, ktorý veľmi pozorne preskúmal rozhodnutie kandidáta prijať krst a na základe tohto preskúmania rozhodol o jeho prijatí či neprijatí [3].

slová: „НѢ ДАЖДА ГДН НЕ ѠБРЕЧЕНЪ ПРЕВѢИТИ НМЕНИ ТВОЕМЪ СЃОМЪ НА НѢМЪ,...“ Keď v neskoršom období zavládlo krstenie malých detí (nemlúvniat), predstavenie dieťaťa v chráme bolo na ôsmy deň spojené s obradom dávania mena cez napodobnenie židovskej praxe, ako aj obriezky a následného dávania mena nášho Pána. Zmysel zostal ten istý: Dieťa je "pečatené", požehnané, je mu dávane meno a tak sa už začína volať kresťanom. Kňaz sa modlí, aby Christove meno zostalo "nezavrnuté" zo strany mladého výhonku kresťanskej Cirkvi [3].

SUMMARY

The baby's naming takes place on the eighth day after birth. This eighth day, the symbol of God's kingdom, is beyond the borders of this world, in which we become participants through holy baptism and anointing with holy chrism (myrrh) (holy chrismation). Therefore, the whole service is fully dedicated to these holy mysteries. Eternal life is on the horizon of this service. The Church, which welcomes a child created for eternity, turns his eyes beyond the borders of this world. The meaning of the name is a sign of his personality, the personality in Christ, because the moment he is brought to the temple, he introduces himself as a child who is brought to Christ. It is an image and at the same time an example of leaving the vanity of this world and also a sign of the rebirth of the catechumen in Christ. The naming is associated with the Church's eschatological view of the resurrection and the hope of eternal life. Returning to good practice, as well as to a correct understanding, requires some effort, a lot of systematic work, as well as coordination of individual activities, special education of the clergy and special catechesis of the believing people.

REFERENCES

1. VERGOTI, G. Th. 1993. Ritual. (Contribution to the history of Christian worship). Thessaloniki 1993, 158 p. /ΒΕΡΓΩΤΗ, Γ. Θ. 1993. *Τελετουργική*. (Συμβολή στην ιστορία της χριστιανικής λατρείας). Θεσσαλονίκη 1993, 158 s./
2. VERGOTI, G. T. 1991. Dictionary of liturgical and ritual terms. Thessaloniki 1991, 159 p. /ΒΕΡΓΩΤΗ, Γ. Θ. 1991. *Λεξικό λειτουργικών και τελετουργικών όρων*. Θεσσαλονίκη 1991, 159 s./
3. FOUNTOULI, I. M. 1991. Answers to liturgical questions, vol. A', Athens: Apostolic ministry of the church of Greece, 1991, 308 s. /ΦΟΥΝΤΟΥΛΗ, Ι. Μ. 1991. *Απαντήσεις εις λειτουργικάς απορίας*, τ. Α', Αθηνά : Αποστολική διακονία της εκκλησίας της Ελλάδος, 1991, 308 s./
4. HEJTMANOVÁ, M. 1999. Wandering Egeriino. České Budejovice:

- University of South Bohemia, 1999, 244 pp. ISBN 80-7040-338-1.
/HEJTMANOVÁ, M. 1999. *Putování Egeriino*. České Budejovice : Jihočeská univerzita, 1999, 244 s. ISBN 80-7040-338-1./
5. SANCTI AURELII AUGUSTINI, episcopi. SERMO CXXXII. De verbis Evangelii Joannis. In MIGNE, J.-P. (ed.). 1865. *Patrologiae Latinae*. T. XXXVIII. Paris, 1865. s. 735-737.
 6. JUSTIN MARTYR, Dialogue to Tryphon. In: Greek Fathers of the Church 77, t. 1, Thessaloniki: Paterikai editions Grigorios o Palamas, 1985, 341 s. /ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ, *Διάλογος προς Τρυφώνα*. In: Ελληνες Πατερες της Εκκλησιας 77, t. 1, Θεσσαλονίκη : Πατερικαί εκδόσεις Γρηγόριος ο Παλαμάς, 1985, 341 s./
 7. KALLINIKOU, K. 1969. The Christian church in what is being done in it, Athens 1969, 645 s. ISBN 960-222-077-5. /ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ, Κ. 1969. *Ο χριστιανικός ναός εν τα τελευμμένα εν αυτώ*, Αθηνά 1969, 645 s. ISBN 960-222-077-5./
 8. SMALL WISH. Athens 1992, 544 s. ISBN 960-315-014-2. /ΜΙΚΡΟΝ ΕΥΧΟΛΟΓΙΟΝ. Αθήνα 1992, 544 s. ISBN 960-315-014-2./
 9. MOKRZYCKI, B. 1983. The Way of Christian Initiation. Warsaw 1983, 730 p. /MOKRZYCKI, B. 1983. *Droga Chrzcijanskiego wtajemniczenia*. Warszawa 1983, 730 s./
 10. SCHMEMANN, A. 1986. By Water and Spirit: On the Sacrament of Baptism. Paris: YMCA-press, 1986. 224 s. ISBN 2-85065-090-0. /SCHMEMANN, A. 1986. *Водою и Духом: О таинстве крещения*. Paris: YMCA-press, 1986. 224 s. ISBN 2-85065-090-0./
 11. SYMEON THESSALONIKI, On the holy ceremony of the Divine Baptism. In: Ta apanta, chapter C ', Thessaloniki: VAS PUBLISHING HOUSE. RIGOPOULOU, 1993, 520 s. /ΣΥΜΕΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, *Περί της ιεράς τελετής του Θείου βαπτίσματος*. In: Τα άπαντα, κεφαλαιον Γ', Θεσσαλονικη: ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΒΑΣ. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ, 1993, 520 s./
 12. SYMEON THESSALONIKI, KEFAL. Ξ', That on the eighth day the Lord took the name, Jesus is called. In MIGNE, J.-P. (ed.). 1854. *Patrologiae Graeca*. T. CLV. Paris, 1854. p. 209-211. /ΣΥΜΕΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΚΕΦΑΛ. Ξ', *Οτι και τη ογδοη μερα ο Κυριος το ονομα ειληφεν, Ιησους κληθεις*. In MIGNE, J.-P. (ed.). 1854. *Patrologiae Graeca*. T. CLV. Paris, 1854. s. 209-211./
 13. TREMPALA, P. N. 1950. Sequences of Baptism. Mikron Evchologion, T. 1. Athens 1950. /ΤΡΕΜΠΕΛΑ, Π. Ν. 1950. *Ακολουθια του Βαπτισματος. Μικρον Ευχολογιον*, Τ. Α'. Αθήναι 1950./

**PRAYER FOR THE DEDICATION OF A CHILD HAVING
A NAME ON THE EIGHTH DAY AFTER BIRTH**
(Liturgical-historical view of the prayer of sealing and
naming read on the eighth day after the birth of a child)

Stefan SAK, associate professor, Faculty of Orthodox Theology, University of
Presov, Masarykova 15, 08001 Presov, Slovakia, stefan.sak@unipo.sk,
00421517724729

Abstract

Many people in today's world who profess the Church identify giving the name to the holy mystery of baptism because of ignorance and lack of information. The corresponding prayer reveals the sealing and naming of the child on the eighth day after birth. The Church, as a good and caring mother, takes the child under her protection in the name of Jesus Christ and marks him with the sign of the cross, the sign of Christ's victory and power, and prepares him for the baptism and subsequent incorporation into the Church. However, we can say that this ceremony has fallen into almost complete oblivion and is rarely used. Today, no one brings a child to the Church on the eighth day, and they do not name the child on that day. In this paper, we will try to look at the content of prayers and the Church Tradition, as this ceremony was commonly performed in practice.

Keywords

Holy mysteries, eternal life, baptism, prayer, salvation, God's Kingdom